

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bełchatowie wniósł o warunkowe umorzenie postępowania karnego przeciwko **A. C.** podejrzanej o to, że w dniu 18 lipca 2017 r. w m. M., gm. B., woj. (...), pomimo ciężącego na niej obowiązku, w sposób nienależyty sprawowała opiekę nad czteroletnią córką K. G., w wyniku czego dziecko włożyło rękę w tryby włączonej betoniarki i doznało urazu ręki prawej ze zmiążdżeniem palców i otwartym złamaniem palców od II do V, tj. o przestępstwo z art. 160 § 2 kk, wyznaczenie na podstawie art. 67 § 1 kk okresu próby 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia i orzeczenie na podstawie art. 39 pkt.7 kk świadczenia pieniężnego w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd Rejonowy w Bełchatowie wyrokiem z dnia 15 lutego 2018 roku w sprawie II K 1095/17 na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej A. C. na okres próby 1 roku odnośnie zarzucanego jej czynu polegającego na tym, że w dniu 18 lipca 2017 roku w miejscowości M., gm. B., woj. (...), pomimo ciężącego na niej obowiązku opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo, w sposób nienależyty sprawowała opiekę nad czteroletnią córką K. G. narażając ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, gdyż dziecko włożyło rękę w tryby włączonej betoniarki i doznało urazu ręki prawej ze zmiążdżeniem palców od II - V z otwartym złamaniem palców, zmiążdżenia ręki prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów pokrzywdzonej na okres czasu powyżej 7 dni, tj. przestępstwa wypełniającego dyspozycję z art. 160 § 2 kk, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk i art. 43a § 1 kk orzekł od oskarżonej A. C. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. W. kwotę 600 złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu oraz kwotę 138 złotych z tytułu podatku VAT oraz zwolnił oskarżoną A. C. od kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk, art. 444 kpk i art. 447 § 2 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na nie korzyść oskarżonej. Powołując się na przepis art. 427 § 1 i § 2 kpk i art. 438 pkt. 1 kpk wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego – art. 157 § 1 kk polegającą na niewskazaniu w kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonej czynu, obrażeń jakich doznała pokrzywdzona w postaci urazu ręki prawej ze zmiążdżeniem palców od II-V z otwartym złamaniem palców zmiążdżenia ręki prawej które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni i na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez uzupełnienie w kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej art. 157 § 1 kk przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia w pozostałej części.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 22 czerwca 2018 roku prokurator popierał złożoną apelację i wnioski w niej zawarte. Obrońca oskarżonej wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać należy, iż zarzut obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 kpk) ma rację bytu wyłącznie wówczas, gdy apelujący nie kwestionuje poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. Naruszenie tego prawa polega bowiem na jego wadliwym zastosowaniu lub też niezastosowaniu do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, który nie jest kwestionowany przez stronę skarżącą. W innym wypadku zarzut taki należy uznać za przedwczesny. Dopuszcza się jednak podnoszenie go łącznie z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, jako zarzutu ewentualnego. Skarżący może bowiem uzasadniać, że nawet w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne poczynione przez sąd meriti zostaną

uznane przez instancję odwoławczą za prawidłowe, to i tak prawo materialne zostało do nich zastosowane w sposób nieprawidłowy.

W rozpoznawanej sprawie niewątpliwym jest, że K. G., czteroletnia córka A. C., w wyniku wypadku z dnia 18 lipca 2017 roku doznała urazu ręki prawej ze zmiążdżeniem palców od II - V z otwartym złamaniem palców, zmiążdżenia ręki prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów pokrzywdzonej na okres czasu powyżej 7 dni. I te niesporne obrażenia zostały przez Sąd I instancji uwzględnione w opisie czynu przypisanego podejrzanej A. C.. Nie znaczy to jednak, że Sąd ten niejako automatycznie winien był wskazać art. 157 § 1 kk, obok art. 160 § 2 kk, w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego podejrzanej.

Trzeba mieć bowiem na uwadze, że przestępstwo stypizowane w art. 157 § 1 kk można popełnić tylko umyślnie, zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Sprawca musi więc przewidywać i co najmniej godzić się na to, iż swoim czynem spowoduje dla zdrowia pokrzywdzonego skutki opisane w tych przepisach. Innymi słowy oznacza to, iż sprawca zamiarem swym, czy raczej wyobrażeniem, obejmuje szereg możliwych skutków swego zachowania, wśród nich również te, które w istocie nastąpiły. Charakterystyczne dla stanowiska judykatury w tym względzie jest orzeczenie SA w Katowicach z 23.1.1997 r. (II AKa 283/96, Prok. i Pr. 1998, Nr 5, poz. 19), który stwierdził wprost, iż "przy umyślnych uszkodzeniach ciała przyjmuje się tzw. zamiar ogólny, który obejmuje faktycznie powstałe następstwa zadanych umyślnie obrażeń, zakłada się bowiem, że sprawca nie mógł mieć w świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swojego działania" (...). Zamiar zaś, jako element strony podmiotowej czynu sprawcy (art. 9 § 1 i 2 kk), mieści się w sferze faktów i wymaga podobnego dowodzenia jak każdy inny fakt czy okoliczność dowodzona także w zakresie strony przedmiotowej. Istotą ustaleń w zakresie zamiaru jest odczytanie intencji sprawcy, w pierwszej kolejności w oparciu o jego własne wypowiedzi, bo to one mają zasadnicze znaczenie dla czynionych ustaleń w odniesieniu do towarzyszących mu przeżyć psychicznych.

Tymczasem niekwestionowane ustalenia w rozpoznawanej sprawie pozwalają przyjąć, że oskarżona była obecna na posesji, na której doszło do nieszczęśliwego zdarzenia z udziałem jej córki. Na moment tylko „zagapiła się” rozmawiając ze swoim konkubentem i w tym czasie małaletnia K. uległa wypadkowi. Dziecko oddaliło się za stodołę, gdzie pracowała włączona betoniarka. Ta chwila wystarczyła, aby małaletnia K. włożyła rękę do pracującej betoniarki. Przy czym z ustaleń Sądu I instancji wynika ponadto, że oskarżona zapobiegła jeszcze większemu nieszczęściu, gdyż K. chciała włożyć drugą rękę do betoniarki i dopiero A. C. jej to uniemożliwiła. W tak ustalonym stanie faktycznym nie sposób było przyjąć, aby A. C. działała umyślnie, choćby z zamiarem ewentualnym, a więc przewidywała i godziła się na to, iż swoim czynem spowoduje dla zdrowia pokrzywdzonej córki takie, a nie inne skutki. Te okoliczności powodują, że Sąd I instancji zasadnie nie wskazał art. 157 § 1 kk w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego podejrzanej A. C..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

Drugoinstancyjne rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za postępowanie odwoławcze oparte zostało na przepisie art. 624 § 1 kpk.